

МИРА ПОПОВИЋ

БУЂЕЊЕ

Сви, нормално, волимо да се пробудимо поред вољеног бића, нисам ја ту никакав изузетак. А, ипак, у неку руку јесам. Нисам јер то желим, а јесам зато што у томе не успевам. Јер, моја невоља није у томе што је жена коју волим далеко или што можда и не зна да је заузела сваки делић мог срца: она, моја жена, ту је у нашој кући. И овог трена је ту, посматра ме забринуту док пишем прве јутарње реченице. Пре него што ме усплахилено запита како сам спавао, стижем да запишем ово: *Ја не могу да заспим поред своје жене. Не могу да усним поред ње ја, према томе, не могу уз њу ни да се пробудим.* Задовољан сам што сам јасно поставио проблем, што прича може глатко да потече. Смешим се жени и, док се она спрема за одлазак на посао, размишљам да ли је боље да се, чим она изађе, вратим у постељу и бар мало одспavam, или да наставим да пишем док ми машта не ишчили и тако олакшана глава не падне на сто.

*

Сваког јутра, пре него што пође да ради, моја жена припрема кафу за обоје, а за себе још и лагани доручак – кришке препеченог хлеба с путером и џемом или медом. (Ја не доручкујем, обично ништа не стављам у уста осим кафе до поднева, или чак касније, ако сам у међувремену заспао.) Доноси ми за радни сто велику белу шољу из које се пуши кафа и враћа се у своју осматрачницу: кухињски кутак импровизиран у делу дневне собе и ограђен зидићем од бело обојених опека на које је постављена дебела црна плоча. Седа на високу столицу са унутрашње стране тог пулта наспрам мог писаћег стола и ту доручкује. Отуд ме посматра, отуд

са мном разговара. Наравно, могу јој се ја приближити и пити своју кафу уз њу, за тим назови шанком, каткад то чак и чиним, али ипак радије остајем ту где сам. После ноћи проведене заједно, ма каква та ноћ била, потребно ми је да се од жене удаљим. Раздаљина између наша два места и тај зидић који се између нас испречио сасвим су довољни знаци да нас двоје, и у том присном јутарњем тренутку, нешто раздваја.

„Благо теби што можеш да радиш босоног, у пицами”, каже моја жена увек с једнаким одушевљењем, без трунке приговора или љубоморе. Она је, док доручкује, већ потпуно одевена за посао: на себи има лагани загасито зелени костим испод чије јакне вири светлобеж свилена кошуља. Деколте јакне и кошуље спушта се до оног места одакле почињу благи превоји њених малих груди. Одећа јој је припијена уз тело, али ни у тој припијености, као ни у дубоком деколтеу, нема ничег нападног, ничег вулгарног, већ напротив нечег готово чедног. Док фиксирам мали бисер који виси на њеном златном ланчићу и као какав путоказ упућује на ону тајанствену удолину која раздваја груди, размишљам како тај утисак вероватно ствара њена танка, дечачка фигура у којој се, и под тако тесном одећом, женске облине једва дају наслутити. Ненаметљива боја костима, светла кошуља, сукња до половине колена, па и њена природно кестењаста коса, једва приметна шминка и наочаре, све то део је слике њене елегантне једноставности, какву ће за који минут однети са собом и допремити у канцеларију на чијим вратима испод њеног имена пише: *шеф одсека за планирање*.

„Благо теби што умеш да ходаш на тим високим потпетицама”, узвраћам помало напамет, јер јој пулт заклања ноге и не могу да видим да ли је већ обула ципеле. Једва да завршавам реченицу, кад зачујем пискутаву шкрипу високе столице на којој се моја жена искреће у страну. Тренутак касније испред бочне стране белог зидића помаља се њена витка нога на чијем стопалу је назувена ципела од тамне лаковане коже с високим, танким – моја жена ће рећи: *умерено високим* и *умерено танким* – потпетицама. Нога, обнажена до колена, њише се као клатно на зидном сату. Осећам како ми крв јури у доњи стомак, хватам се рукама за ивицу стола да устанем и пођем к њој. Онда скрећем поглед, спуштам руке у крило, заваљујем се у столици и шапућем себи: *Не, не*.

Недавно смо, баш у таквој некој ситуацији, водили љубав у том прцвољку од кухиње, пред њен одлазак на посао. Било је лудо, али моја жена је због тога закаснила на неки важан састанак и мада ми је, пошто се вратила кући, само лаконски рекла: *најлејше се децшава кад се не планира*, ја претпостављам да је због

тог закашњења имала проблема. А и то око лепоте спонтаних, непланираних ствари, мислим да јој се омакло, некако ми није ишло с њеном природом да све унапред предвиђа, организује, осмишљава. Није она случајно шефовала Одсеком за планирање, поткрепљивао сам своју сумњу која је стигла до помисли како она то и није рекла случајно, већ да је *исћланирала* да ми то каже.

О послу моје жене не знам готово ништа и не желим да знам више од тога. Довољно ми је што се тако млада, на оним убитачним штиклама, попела до високог места у Институту где су, замишљај, сви мушкарци толико опседнути научним радом да њену женскост и не примећују. Знам да је и њој то важно, тај успех у послу, та одговорност, то што је надређена онима испод себе (тај израз „испод себе” научио сам од ње, једном ми је рекла да после проширења одељења у којем ради има *исћод себе двадесет људи*, на шта сам на трен занемео, али ме је неоснована љубомора брзо прошла) и што је све то плод њене интелигенције, знања, стручности. Добро је што је суверена у свом послу, као што сам ја суверен у свом, у писању.

У кући смо, пак, равноправни, барем се трудимо да то будемо. О подели кућних послова нећу да говорим, судове перем без роптања, као што се моја жена без приговора бави нашим чистим, и прљавим, вешом. Све је међу нама ствар договора, и то да наш однос буде однос једнаких, и око тога смо се сложили (не без почетних натезања, али то је већ прошлост). Договорили смо се и да једно друго не гњавимо анализирањем наших поступака, хтења и жеља. Никаквим рашчлањивањем јер, као што рече Винавер, „анализа и рашчлањивање могу имати неког плодног смисла за мртве ствари”, а ми смо били страшно живи и радосни што смо постали једно, никаква раздвајања на саставне делове тог једног, ни у ком смислу, нису долазила у обзир. Тим лакше смо се о томе споразумели што смо обоје у претходним животима једва пронашли излаз из тесних, мрачних улицица у које нас је била сплела потреба наших партнера да све разјасне: моја жена имала је за собом брак с неким до минуциозности ситничавим типом; ја сам се једва спасао од болесне љубоморе бивше жене (била је љубоморна чак на фиктивне јунакиње мојих књига, морао сам ту да побијам једног Шатобријана јер се она слепо, као случајно пронађеног ослонца у мраку, држала његовог уверења да „најбоље сликамо сопствено срце приписујући га другоме, док се један део стваралаштва црпи из сећања” – побијање које се завршило наваљивањем моје бивше жене да признам: или да сам лош писац или да сам имао љубавне афере са свим јунакињама, а богома и са понеким јунаком, мојих романа).

И како онда не заволети без остатка то крхко и у исти мах снажно, нимало љубопитљиво створење какво је моја друга жена? Више се и не сећам да ли је и то избегавање пропитивања, као и такозваних великих отварања, признавања неких наших личних мука и тегоба, било ствар договора или смо до тога дошли прећутно. Тек, од почетка штедимемо једно друго. Питања, ако их и постављамо, толико су једноставна да ниједног од нас не угрожавају и не траже никакву анализу: *Да ли си гладан (гладна)? Ко ће први у куватило? Хоћемо ли у биоској?...*

На једно пак такво (за мене само наизглед обично) питање пропустио сам већ на почетку искрено да одговорим и сада сам, попут пиринчаног поља под водом, преплављен грижом савести која ме храни и, истовремено, чини неприступачним. *Како си спавао?* Све богатство света дао бих да ме више никад то не упита, а вечни дужник среће постао бих оног часа када бих уз њу уснуо. И уз њу се пробудио.

*

„Како си спавао?” Кад ми је први пут поставила то питање, моја жена, учинило ми се, није ни очекивала неки конкретан одговор. Глас јој је био поспан, пригушен, готово као шапат. Био је понедељак, тек смо били уморни, пили смо кафу за нашим малим баром у дневној соби. Ноћ, бурна ноћ током које смо незасито – треба ли да кажем: као обично? – водили љубав, била је за нама, а опет присутнија него дан који се тек стидљиво пробијао кроз шупљине између брижљиво навучених застора. Пила је кафу и гледала некуд у страну, вероватно је по глави претурала протеклу ноћ. Смешила се и ја сам покушавао да одгонетнем тај осмех у којем сам, на брзину, уочио и стидљивост и задовољство и нешто као забринутост. На помисао о забринутости у трену сам се досетио како да јој одговорим, а да избегнем да кажем да ока нисам склопио. „Спавао сам колико и ти”, рекао сам и додао брижно: „једина разлика је у томе што ћеш ти ускоро морати да одеш на посао и да радиш читав дан.” Већ је била пошла у купатило, нисам сигуран да ме је чула, а и ја сам то изговорио полушапато, нарочито лаж из првог дела реченице. Јер, знао сам да је макар мало одспавала, осетио сам по њеном дисању сваки пут кад ју је од мене отрзао сан.

Пропустио сам, дакле, прву прилику. Касније сам покушавао себи да олакшам муку утешитељском мишљу да тренутак пред њен одлазак на посао није био подесан, а потом сам се све више уљуљкивао у уверењу да је боље да од жене кријем своју

несаницу. Признање да патим од несанице неминовно би водило у анализирање ситуације. Катанац на Пандориној кутији би попустио и из ње би се, попут гамади, измигољила сва она питања која би затрвала нашу љубав, наше узајамно поверење, наш договор да једно друго не оптерећујемо анатомисањем нашег понашања. Поставило би се питање не само зашто несаницу кријем, већ и она још мучнија: какав је удео моје жене у проблему; кад је проблем почео; да ли је моја жена узрок несанице и, ако није, како то да толика њена наклоност и приврженост мени (у афективном речнику моје жене реч *љубав* не постоји, али то не значи да ме она не воли) не помаже решењу проблема...

Вероватно би на овом месту било занимљиво открити одговор бар на неко од ових питања, али ја нисам у стању да задовољим радозналост читаоца. Уморан сам и не желим никаква нова зближавања. Могу једино да кажем да сам временом постајао све уверенији да несанице нисам могао да се ослободим јер ме је мучила сопствена лаж и, коначно, страх да ће ме жена напустити кад увиди да сам се претварао. Да спавам, наравно, али да ли би било силе да је убедим да сам се само у томе претварао?

*

Велику наду полагао сам у одлазак на село. У то време село је било у моди. Измучени градским животом, убитачним ритмом, вревом, саобраћајем, људи су бежали на село, у своје куће и викендице, они који су их имали, исти они који су, када су били сасвим млади, презирали своје родитеље због сличне навике и потребе. Али то је било друго доба, дружење с родитељима мимо нужног било је несносно, село је значило усамљеност, одвајање од друштва, загушљиве градске улице мирисале су лепше од цветних поља, дим од кришом попушене цигарете био је примаљивији од мириса баштенског роштиља. Сада бих, можда, рекао старом и старој да су били у праву што су спас од града тражили у природи, готово да бих их замолио за опроштај због свих сцена које сам им као клинац приређивао да бих избегао да пођем с њима на село, но за то немам прилике. Нису више међу живима, а ја с оним светом не умем да се споразумевам. Да их замолим за извињење што кућу на селу коју су ми оставили у наслеђе нисам задржао, не само што је немогуће, него не би имало ни сврхе јер би њих који су истрајно веровали у вечну љубав мужа и жене вероватно више ражалостило што сам се развео, него што сам кућу дао оној љубоморној вештици... Срећом, родитеље више ничим не могу да растужим. Срећом и што је село, као што рекох, ушло

у моду, што се развио сеоски туризам, па ми који не поседујемо сеоски кров над главом имамо где да се склонимо од градске халабуке, да опустимо напете нерве и испегламо згужване душе. Много сам се обрадовао када ми је жена предложила да проведемо неколико јулских дана на селу, уместо да одемо на море, где птице селице лети преносе стресове из градова. „Овог лета имаћу само једну недељу одмора”, рекла је. „Израда програма на којем радимо мора бити готова до септембра, а зна се на кога ће пасти највећи терет. Уосталом, и недељу дана је довољно ако се летовање добро испланира. На селу ћемо се најбоље одморити, обома нам је одмор потребан.”

Намах ме је препала тврдња да и мени треба одмор. Помислио сам да је учила знаке несанице на мени. Али моја жена је потом рекла нешто на тему напорног писања којег се лаћам рано ујутро још пре него што она устане из кревета (шта сам друго могао да радим, а да моја будност не изазове њено подозрење?) и нашег незаситог секса. Лакнуло ми је и, уместо да лупам главу око тога да ли ме је открила, почео сам истог часа да замишљам како ће ми здрав живот на селу донети сан уз моју драгу. Тог дана заспао сам као дете, чим је она пошавши на посао затворила за собом врата. Сањао сам да спавамо загрљени, голи, на врху амбара пуног јабука.

*

На селу сам окусио све оно у шта сам у граду полагао највеће наде: проводио сам много времена напољу не би ли ме чист ваздух опио, трчао сам шумским стазама, напијао се са сељацима. Ноћу, нажалост, није било жељеног резултата и није ми преостало ништа друго осим да преко дана пронађем неко скровито место, наводно за осаму и писање, а у ствари да бих барем мало одспавао.

Ноћу сам се крио у сеоском кревету иза леђа жене. Кревет је био тесан, претесан за двоје, али врло подесан за ту спасоносну позу коју сам заузимао пошто бисмо се заморили од вођења љубави у мрклом мраку и у потпуној тишини, да не бисмо реметили наше домаћине који су спавали у суседној соби. Поза је била једноставна, симболична и корисна: како је моја жена спавала на страни, ја сам се приљубљивао уз њена леђа, савијао ноге у коленима таман толико да се уклопе у угао који је она правила својим ногама савијеним у коленима, грлио је око струка слободном руком док сам другу подвлачио под главу. Тако приљубљени постајали смо поново једно, а ја сам, будући да сам је држао у

загрљају, имао и тај диван осећај да је штитим. Од свега, па и од себе самог, од своје лажи. Но, најважније ми је било то што сам био скривен од њеног погледа ако би се изненада пробудила и упалила ноћну лампу. Док би окренула главу ка мени, имао бих времена да се промешкољим и да, тобоже у сну, загњурим лице у јастук.

Када је спавала окренута ка прозору волео сам да преко њеног рамена посматрам звездано небо. Плавичасте искрице су ме умиривале. Понекад сам покушавао да их пребројим, умишљајући да ће ме то бројање успавати, као што кажу да људе успављује бројање овчица. Упијање ноћног неба није ми, међутим, донело ништа осим још веће будности. Једном сам чак опазио комету и умало, у одушевљењу, пробудио жену да би је и она видела, али сам се у последњем тренутку уздржао (како бих јој објаснио зашто сам био будан?) и само сам, признајем детињасто, замислио жељу. Зна се коју.

*

Јутра на селу била су иста као у граду, осим што сам пре женог забринутог гласа (да, да, ујутро је већ дуго, још пре него што смо дошли на село, звучала забринуто, мора да је ипак нешто сумњала) слушао цвркул птица и зов петлова. Био сам до крајњих граница исцрпљен неспавањем, био сам напет, и ти звуци којима се у неправилном ритму придруживао лавез паса, некако су ме иритирали. Показало се, ненадано, да у томе нисам био једини. Шестог дана, док смо још лешкарили у кревету, моја жена је, пошто је обавила ритуал брижног питања „*како си спавао*” на које, најзад увидех, никад није чекала одговор, помало љутито, помало разочарано, рекла: „На селу је још док не сване превише бучно. На страну птице, кукурикање петлова је неподношљиво. Нарочито овог нашег, то јест њиховог, рекла бих да је од наших домаћина јер га чујем сасвим близу, под прозором. Гори је од будилника.”

„У граду је, ипак, бучније”, хтео сам да је умирим.

„Навикли смо на буку с улице, мене макар бука аутомобила никад не би пробудила. Чак ни разноврзне сирене. Иако их каткад чујемо, не трчимо на прозор да видимо да ли то завијају полицијска, амбулантна или ватрогасна кола, а нека несрећа, пожар, убиство чак, догодило се можда сасвим близу нас. Звук сирена ме и успављује, као да долази од неког филма чије нити граби сан.”

„Зар?”

„Да”, рекла је једноставно и додала: „Али, тај петао! Урличе, као жена кад се порађа.”

„Говориш тако зато што ми немамо деце. Петао не урличе, он кукуриче.”

„Он урличе. Запомаже зато што се дан одваја од утробе ноћи. Него, знаш ли како тај петао изгледа? Могли бисмо га скувати у супи... овде на селу иначе нам дају храну купљену у самоуслугу или из замрзивача, ништа није како смо се надали, свеже, домаће.”

„Не. Никад нисам видео тог петла”, хтедох да се нашалим.

„Али си га чуо. Сигурно те буди.”

„Не.” Умало да кажем да сам будан кад се петлови огласе, али се уздржах да се не бих одао.

„Онда нешто није у реду или са тобом или са петлом”, пресуди моја госпођа.

„А на кога од нас двојице сумњаш”, покушавао сам очајнички да задржим шаљив тон док ми се пред очима одједном указа слика сеоског дворишта пуног разнобојних петлова. Шепурили су се отворених репова као паунови, да би се потом скупљених репова и раширених крила, погнуте главе, затрчавали узаном дворишном стазом и неким само њима знаним редом, на крају те стазице, уз страшну хуку, попут авиона, узлетали у небо. Горе су се претварали у лепршаве тачкице од којих је до мене, попут најлепше успаванке, допирао бруј њиховог пригушеног, далеког, све даљег, кукурикања. Неки петлови падали су као комете, али ја више нисам помишљао никакву жељу. Гледао сам како се обрушавају назад у двориште, али се упркос огромној висини с које су долазили нису повређивали, већ су некако више слетали, мало се примиривали, па поново спуштена кљуна узлетали оном стазицом. Посматрао сам их лежећи на брду жита на које се они, петлови, неким чудом нису освртали. Све сам дубље тонуо у жито, као у живи песак, но то ме није плашило. Напротив. Урликао сам од среће пре него што сам, последњом снагом, посегао за женином руком. Нисам то учинио очајнички, као дављеник, већ некако блажено, тек толико да јој дам знак своје неизмерне радости што ми се остварује најскривенији и најамбициознији сан да уз њу заспим. Онда ме је жито потпуно прекрило. Више ништа нисам видео, чуо, осећао.

*

Пробудио сам се у узаном сеоском кревету. Када сам отворио очи, нисам одмах знао где се налазим. Досетио сам се чим сам препознао дрвени умиваоник с емајлираним лавором и порцуланским бокалом (изнајмили смо били собу која је највише одговарала нашим архаичним представама о селу, не марећи што

је то вероватно био *mise en scène* за госте попут нас). Махинално сам пружио руку да загрлим жену, али ње у кревету није било. Устао сам, помокрио се у ноћну посуду и ћушнуо је назад под ноћни ормарић; није ми се ишло у кућно купатило облепљено ружичастим цветним плочицама. Погледао сам на сат: 9:10. Значи, спавао сам око четири сата, помислио сам, рачунајући да се петлови оглашавају око пет. Сео сам на кревет и стао да разгледам оскудно намештену собу, сетан, ма шта кажем сетан, тужан што се нисам пробудио уз жену. Некако сам своју жељу одувек целовитом замишљао: да заспим и пробудим се уз жену. Можда чак више да се уз њу пробудим, као што сам рекао на почетку приче. Или ми се тако чинило јер нисам веровао у половишна испуњења? Или стога што увек снажније желимо оно што нам је ускраћено? Мисли су ми биле споре, нејасне, дифузне, као мрља од влаге на зиду. Чудио сам се што нисам, као обично ујутро чак и после непреспаваних ноћи, пожелео своју жену, али и то чуђење је било некако споро, далеко, мешало се с помишљу да је узрок томе вероватно што је нема, што не осећам њено присуство.

Врата собе су се отворила и у довратку наспрам кревета на коме сам седео појавила се жена. Не моја, већ газдина, наша домаћица. Стајала је у раму врата као у раму слике у природној величини и немо ме посматрала. Онако крупна, прсата и бока-та у шареној хаљини преко које је опасала умашћену белу кецељу изгледала је управо онако како сам замишљао жене на селу. Насмејала се. Видео сам како јој је на светлу блеснуо златан зуб. „Чула сам звуке из собе. Људске звуке. Додуше, одавно си престао да кукуричеш”, рекла је.

Гледали смо се неко време немо. Жена се поново преко осме-ха похвалила златним зубом: „Знала сам да ћеш се пробудити.”

Знала сам да ћеш се пробудити, одјекнуло ми је у ушима јаче од звона најјачег будилника. Мислим да ме је тек то коначно разбудило. „Колико дуго сам спавао”, упитао сам. Глас ми је био чудан, звучао је као крештави шапат.

„Педесет и два сата, друшкане”, хукнула је она ка мени победоносно, па се закикотала. Машила се руком за кецељу и извукла из њеног џепа мобилни телефон. Притиснула је само једно дугме, ваљда јој је мужевљев број био уписан као приоритетан. Присло-нила је телефон уз уво и, не скидајући поглед с мене, попут ин-спектора у полицијским серијама кад по открићу неког још живог леша кратко позове амбулантна кола, поручила мужу: „Мани се поља и дођи одмах. Пробудио се.” И даље је ћутке мотрила на мене, као да се бојала да би плен могао да јој умакне.

Нисам се мрднуо с кревета док је она чекала појачање. Само сам у неверици опипавао оштро израслу браду, срећан, ипак, што под прстима не опипавам перје. Брада је потврђивала погрешност рачунице о четири проспавана сата. Било је, истина, прошло девет сати ујутро, али којег дана?

Домаћин је ушао у собу у прашњавим, гуменим чизмама. Ситног раста, доброћудног лица спеклог од сунца и ветра, сео је до мене на кревет и ћутао. Из полуотворених уста осећао му се задах ракије. Кад је проговорио, испричао ми је сажето шта се догађало претходних дана. У почетку су мислили, рекао је, само да чврсто спавам, а потом, како се никако нисам будио, да сам пао у кому. Долазили су сви суседи, и лекар, и поп, и апотекар. Никако нису могли да се договоре шта са мном да раде. Послушали су савет лекара да ме пусте тако најдуже седам дана – отпремање у болницу чинило им се компликованим у сваком погледу: и зато што је болница била далеко, а и да не пукне брукка што се баш код њих догодило да неком позли, па да не би имали проблема са властима јер нису пријавили мој и женин боравак, уступили су нам собу на црно да би барем мало више зарадили, изнајмљена соба и храна биле су јефтине... Најдуже седам дана, јер се у случају коме после тог времена обично нико не буди.

„Где је моја жена”, упитао сам. „Позовите је.”

„Отишла је”, рекла је домаћица и даље стојећи у довратку. „Нешто је мрсила да се нисте тако договорили или планирали, мислим да је баш рекла да је све на селу испало непланирано.”

„Кад је отишла?”

„Ми то не знамо. Вероватно у неком тренутку док смо обоје били далеко, у пољу. Тек, овде је више нема. Али, нашли смо на нахтасни поруку да се неће вратити, а оставила је и твоја документа и паре за смештај и храну за недељу дана. Ево.”

Пришла је ноћном ормарићу, на којем сам тек тад опазио цедуљу, новац и своју личну карту. Покупила их је и спустила на кревет између њеног мужа и мене. Мора да сам изгледао утучено или да је она тако, опет на свој начин, протумачила мој изглед, пошто је рекла: „Знамо да си писац, она нам је рекла. Немаш ти пара.”

Осећао сам како ме хвата очај. И домаћица га је сигурно опазила, али је и њега прочитала из свог угла. „Нећу ти узети за храну”, рекла је. „Не би било поштено јер док си спавао ниси јео.”

Ишла је из собе. Из ослобођеног простора (та жена била је заиста огромна, муж јој је у односу на њу изгледао као комарац, мора да је, кад су водили љубав, скакутао по њој) изронила је туга

и попут паучине почела да се лепи за мене. Нисам знао шта ћу са собом. Плакало ми се.

„Дозивао си је у сну”, рече изненада мој домаћин, као да ми је следио мисли. „Једино си њено име помињао.”

Нисам ништа рекао. И даље ми се плакало. Гледао сам у правцу ноћне посуде у коју сам се малочас био помокрио. Мирис урина није се осећао, никакав други мирис осим ракије из уста мог домаћина. Он је, некако скрушен и због тога наизглед још ситнији, разгледао моју личну карту. „Ми смо истих година”, рекао је, „али ти са четрдесет две, чак и са том брадом, изгледаш као да си мој син, а не вршњак.”

„Плаче ми се”, рекао сам.

„Да попијемо по једну?” И не сачекавши одговор, извадио је из џепа прслука пљоску и пружио ми је.

Повлачили смо дуге гутљаје и ћутали. Онда се мени разве-зао кљун и све сам испричао том пијаном, од раног јутра очај-ном и очајно пијаном сељаку, мом новом пријатељу. Вероватно ништа није разумео од оног што сам му, и сам очајан, говорио о жени, о несаници, о писању. Само је утешитељски понављао: „Можда није заувек отишла.” Или: „Ма, наћи ћеш ти њу.” Није ми било доста утехе, непрестано сам га подстицао да још говори. Пекла ме је ракија, пекла ме је моја бедна ситуација, пекла ме је све више и више помисао да сам се заглавио у својој причи, да не знам како да је завршим. Све док он у једном тренутку није рекао: „Ти ћеш се опоравити. Вратићеш се у град. Пронаћи ћеш своју жену. А ја, где ја да нађем свог петла?”